

KARLO PEK

Na zagrebačkom groblju Miroševac sahranjen je 11. travnja 1994. u nazočnosti članova uže obitelji i brojnih kolega, prijatelja i znanaca — Karlo Pek — geodet. Okupljeni nad njegovim otvorenim vječnim počivalištem, njegova obitelj, kolege, prijatelji i znanci, nisu bili još svjesni okrutne činjenice, da Karlo više nije među nama.

Rođen je 25. veljače 1933. kao dijete Jaruna, u poštenoj i radišnoj građanskoj obitelji, koja je tada sa svojim susjedima ispred malih obiteljskih kućica, ispod brajde, pogledom na tada daleki voljeni grad, sanjarila i razmišljala kako se u njegov život uključiti radi održanja egzistencije. Obilazio je kao dječak jarunska mala jezera i na obali Save, u svojoj nestašnoj igri, gradio ustave od pijeska, što će biti kasnije, u muževnoj dobi, odlučujuće za njegovu profesionalnu orijentaciju.

Završivši Geodetsku školu, zaposlio se u Uredu za izmjeru u Zagrebu na radovima komasacije, koje je veoma stručno i uspješno obavljao. U svom stručnom radu nadmašio je okvir školskog znanja koje mu je pružio program školovanja — posjedovao je pravi geodetski naboj. Veoma brzo se vratio svojim snovima iz dječakog doba, kada je od pijeska rukama gradio ustave na rukavcima Save kraj svog Jaruna, koji nije zaboravio sve do svoje prerane smrti. U projektnoj organizaciji »Projekt« sudjelovao je na velikim projektima vodogradnje, a posebice na uređenju bujica. Svojom energijom i znanjem suprotstavio se neobuzdanoj i nekontroliranoj snazi prirode; to je za njega bio izazov i primjereno njegovoj naravi.

Povezivao je kao sestrice geodetsku i građevinsku znanost, pa je i sročio primjerenu krilaticu: »geodetski radi, a građevinski misli«, koje se često njegovi kolege sjete. Zaista, bio je jedan od utemeljitelja inženjerske geodezije, ne odstupajući od discipline osnovnih geodetskih radova. Nakon bogate prakse i stručne

edukacije, ljubav prema čarolijama vode, odvela ga je u Nacionalni park »Plitvice«, gdje je nekoliko godina sudjelovao u zaštiti našeg bisera prirode. Ovdje je došla do izražaja sva njegova ljubav prema vodi i prirodi koja je okružuje.

U naponu snage i zavidnoga stručnog znanja vratio se u naš grad Zagreb zaposlivši se u Zavodu za katastar i geodetske poslove grada Zagreba u Sektoru za inženjersku geodeziju. Sudjelovao je na radovima inženjerske geodezije, ponajviše na važnim objektima u gradu, a i diljem Hrvatske i Bosne i Hercegovine. Imao je razvijen smisao za timski rad, te je mnoge mlade stručnjake naučio »geodetski raditi, a građevinski misliti«. Njegovi vršnjaci, a i stariji, imali su što od njega naučiti, pa katkada nisu bili u stanju pratiti ga, a ponajviše zahvaljujući tadašnjim političkim i društvenim prilikama, koje nisu dopuštale slobodni razvoj. Istaknuti rad u Zagrebu njegov je doprinos projektu za uređenje RSC Jarun za Univerzijadu '87 i opet nezaobilazno kroćenje potoka Bliznec i drugih bujica. Naš Karlo uspio je ukrotiti tolike bujice, ali nije uspio ukrotiti bolest. Zahvaljujemo mu na svemu što je učinio u svom nesebičnom stručnom radu i udruženju u geodetskom staležu.

Poruka obitelji, porodici, kolegama i znancima-izgubili smo Karleka, ali riječ utjehe je: Hvala Bogu, što smo ga imali.

Vilim Volf